

Igra je igra.

4. O Veliki noči.

»Tako! Sedaj pa mislim, da bodo danes vsi pirhi moji. Ali bodo gledali tam na vasi, ker imamo pri nas tako trdne pirhe!«

Tako je modroval sam s seboj Veternikov Andrejče in ogledoval svoj lepo ponarejeni pirh.

»Ali ne bo to goljufija?« se je oglasil v njem glas vesti. »Andrejče, nikar!«

»Goljufija? I, seveda bo. Pa saj drugi tudi goljufajo. Poljančev Lojze me je lansko leto ogoljufal za čmrlje, Gradišarjev Cene me je pa že tudi za kakšno reč. O, pa še drugi. Naj jim pa jaz zdaj malo povrnem.«

»Kako so te pa učili gospod katehet in gospod učitelj? A? Povračuj hudo z dobrim. Ne? Tako stori, pa bo prav.«

»Pa prav nalašč ne,« se je branil Andrejče sam sebi. »Moram jim pokazati, da se jih nič ne bojim.«

Zmagala je njegova trma. Andrejče je odšel.

Še je poizkušal dobri angel zavrniti malega grešnika na pravo pot; še na poti se je oglašal skrivnostni glas vesti in mu prigovarjal: »Andrejče, nikar! Ali res misliš postati goljuf radi nekaj pirhov? Andrejče, idi nazaj!«

Andrejče je bil ta dan gluh za vse dobre opomine.

Na vasi je bilo vse polno otrok, ki so igrali za lepo rdeče pirhe. Andrejče je stopil mednje. Samozavestno je vstopil in jih klical in vabil: »Alo, kdo ima kaj! Poizkusimo, čigav je najbolj trd!«

Kdor je pa poizkusil z Andrejčetom, vsak je izgubil. To se je pa zazdelo nekaterim premetencem sumljivo.

»Ti goljufaš, fant!« se je zadril nad njim Koprivčev Peter.

»Pa ne — ti!« je odgovoril ogorčeno Andrej.

»Pokaži!«

»Aha! Bi mi ga rad vzel, kaj!«

»Ne bom ga ne. Pokaži!«

»Tebi že ne.«

»Čakaj!«

Peter je zgrabil fanta s svojo močno roko in mu izvil pirh.

»Aha! Je že res. Vidiš, da je tukaj s smolo zalit. Goljuf ti! Alo, vse nazaj, kar si prigoljufal!«

S težkim srcem je odkladal Andrejče lahko pridobljene pirhe in s solznimi očmi je gledal za svojim pirhom, ki ga je Peter vrgel visoko v zrak, da se je razletel na drobne kosce, ko je padel na trda tla.

Kako je bilo Andreju hudo pri srcu. Drugi otroci so se veselili, on pa žalosten; drugi so se igrali, on jih je pa samo gledal; drugi so gostoleli in se smejali, on se je pa solzil. Počasi, natihoma se je izmuznil in šel pobitega srca in povešenih oči proti domu. Kaj bodo rekli doma? Gotovo so že zvedeli — in račun ne bo lahek. Kaj pa vsevedni Bog? — — Ena skrb za drugo je vstajala v Andrejčkovi duši, ena hujša kot druga. In kdo je kriv! O greh, kako bridka so tvoja pota!

»Ali si že doma?« vprašajo mati.

»Že.«

»Kako pa to?«

»Tako.«

»Tako? Andrejče, kar po pravici!«

Težko je Andrejče povedal, ali povedal je vendarle. »Bolje je, da povem sam,« tako si je mislil, »kakor da bi materi povedali drugi.«

Brez kazni seveda ni izšlo. Veternikov oče so bili natančni in ravnotako tudi mati. Ali ta kazen je bila topot res zdrava in zelo potrebna. Andrejče se še danes spominja tiste Velike noči. In nič z veseljem . . .

J. E. Bogomil.

